

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๘

เหตุผลต่อเหตุผล

ก่อนจ้งหัน

นี่ได้ทราบเวลาเราจะลงไปกรุงเทพฯ นี้มีพระลาไปกรุงเทพฯ กับผม มีองค์ไหนให้
ไล่ออกจากวัดทันทีนะ เราไปกรุงเทพฯ เราจะไปทำประโยชน์ในกรุงเทพฯ พระวัดนี้องค์
ไหนที่จะติดตามเราโดยที่เราไม่ได้จัด องค์ไหนมาหาว่าจะลาไปกรุงเทพฯ กับผมให้เอา
ออกจากวัดทันที หรือไม่เอาออกก็จัดไว้ๆ ผมมาผมจัดการเอง มันเลวมากพระเหล่านี้
นะ ผมอุตส่าห์พยายามตั้งอกตั้งใจเมตตาสงสารรับไว้ๆ เพื่อบำเพ็ญธรรม มันดอดไป
กรุงเทพฯ มันมีไหม ถ้ามีให้ไล่ออกจากวัดนี้ให้หมด ผมจะอยู่องค์เดียวผม สั่งสอน
โลกมันไม่เกิดประโยชน์อะไรสั่งสอนไปหาอะไร คอยติดตามๆ มันไม่ใช่ทางเลย ฟัง
ไม่ได้นะ ฟังไม่ได้จริงๆ

เรารับไว้เพื่ออรรถเพื่อธรรมรับพระจำนวนมาคน้อย ไม่ได้รับไว้เพื่อโกโรโกโส
อย่างนั้นนะ มีองค์ไหนที่จะไป องค์ไหนผมจะเอาไปผมสั่งไว้เรียบร้อยๆ แล้วไปเท่านั้น
เกินกว่านั้นมีเหตุมีผลมาเพราะเหตุไร นั่น นี่ได้ทราบว่างั้นนะ ว่ามีพระจะมาขอไปด้วย
ถ้ามีให้จับเอาไว้องค์นั้น ถ้ายังมีอยู่ในวัดนี้ผมมาแล้วผมจัดการเอง ไม่ต้องอุทธรณ์
แหมเด็ดมากนะ กิเลสของพระเหล่านี้เด็ดมาก อันนี้ต้องเด็ดมากเหมือนกันไม่จ้งไม่ทัน
กัน โลกมันสกปรกเอาเหลือประมาณเวลานี้ ธรรมแทบไม่มีติดหัวใจพระนะ มัน
กลายเป็นส้วมเป็นถ่านไปหมดเลย แม้ที่สุดตอนนี้ก็เหมือนกันที่เราเข้มงวดกวดขันอย่าง
มาก มันยังดอดออกมาให้จับได้อีกเรื่องราวอย่างนี้นะ เลวมากนะ ถ้าเราทราบไล่ทันที
เลยไม่ให้อยู่

มันสมบัติอะไร ท่านไปกรุงเทพฯ ท่านไปธุระ ท่านรับเราไว้ที่นี้ท่านรับไว้เพื่ออะไร
ท่านจะเอาองค์ไหนไปท่านจัดของท่านไปเองนี่ นี่ทำไมมาเป็นอย่างนั้นพระนี่ แสดง
ความหยาบโลนให้เห็นมากนะ นี่อันหนึ่ง แล้วยังธรรมลีอีกนะ เวลาธรรมลีไปพระจะ
ดอดไปตามธรรมลีอีก นั่นก็จับๆ จับๆ พระขึ้นขี่คอไปก็ไป แบกไปหามกันไปอย่างนั้น
นี่อันหนึ่ง เวลาเราไปกรุงเทพฯ มันจะแอบไปตามธรรมลีอีกนะ หนักมากนะเรื่องเหล่านี้
นะ มันเป็นยังงี้พระเรา สอนให้ดิบให้ดีเท่าไรยิ่งเลวลงๆ เป็นยังงี้ เราอดหนาระอาใจ
มากนะเรื่องพระเรื่องเณรของเรา นี่ พิสูจน์จริงๆ จำให้ตึ้นนะ ให้พร

หลังจ้งหัน

หนูทำไม้มันมากมายเอานักนะ จับได้ ๘๐ พอดีนะ หนูนะฟังซิ สองคืนนี้ได้ ๘๐ ตัว ไฟนี่มองไปไหน มองไปนอกกำแพงก็จ้ำๆ นะไฟ ขบขันนะ มันมีหลายแบบนะใน วัตน์อดขบขันไม่ได้ ทั้งไล่หนูทั้งไล่แมว ทีนี้ไล่แมวมันขบขันดิ้นะ พระไปไล่แมว ไอ้หมา ก็ออกไปตามไล่แมวอีก เราว่า ระวังนะหมาไล่แมวมันกัดแมวตายนะ หมามันไปไล่แมว ด้วย แต่ดีอันหนึ่งเวลาเห็นหมามันโดดขึ้นต้นไม้ ได้ตรงนั้นแหละ คือถ้ามีแต่มันแล้วไล่ไม่ทัน หมามาด้วยมันกลัวมันวิ่งขึ้นต้นไม้แล้วก็จับเอา ไม่เคยได้ยินว่าหมากัดแมวละ เราบอกเอาไว้ ให้ระวังนะ ถ้าหมาไล่แมวมันกัดจริงๆ มันไม่ได้กัดละ ไล่มันก็วิ่งขึ้นต้นไม้เสียก็จับเอา เอาบ่วงเอาอะไรคล้องเอา ถ้าให้มันไล่ตายจริงๆ แลหะหมา มันวิ่งเร็วกว่าแมว มันไม่ใช่บ่อยๆ นะมีสามตัวสี่ตัวอยู่นั้น มันเป็นกองทัพหมาไล่แมว ขบขันดี มันมีทุกแบบนะวัดเรา

(ร่วมทำบุญเครื่องมือรักษาตาอะ) เออ ดีละ ที่ให้โรงพยาบาลอุดรที่เขาขอวัน นั้น ๗ ล้าน ๒ แสน คืออันนี้เราเคยสั่งสิ่งต่างๆ พวกเครื่องมือแพทย์แหละมากต่อมาก สั่งแล้วมันไม่ตักมาทีเดียว มันค่อยตักมาเรื่อยๆ ทีนี้เราก็หาเงินกัน หาหรือไม่หาก็ไม่รู้ละตั้งเห็นอยู่นี้แหละ เรียกว่าหาเงินกัน แล้วมันตักมาๆ ทางนี้ได้มาๆ ก็พอดีๆ เพราะฉะนั้นเขาว่าเครื่องมือแพทย์ ๗ ล้าน ๒ แสน เราถึงรับเลย ถ้าธรรมดาเอาไว้ ๗ ล้าน ๒ แสนทีเดียวตายเลยเรา ก็เราไม่มีเงิน เป็นแต่เพียงว่าเคยผ่านเหตุการณ์มาแล้ว เท่าไรๆ ก็ทางโน้นค่อยทยอยมาๆ ทางนี้ก็ทยอยให้ไป พอดีกัน เรามันเคยผ่าน เหตุการณ์มาแล้ว ลูกศิษย์ลูกหาจะตกใจกันละ พอว่า ๗ ล้าน ๒ แสน โถ ขึ้นเลย ความจริงเครื่องมือมันจะทยอยตักมาๆ เราก็ทยอยให้ตามที่ตักมาๆ ก็ผ่านไปโดยลำดับนะ ผ่านมาโดยลำดับไม่เคยจนตรอก ที่จะให้เราเงินเป็นก้อนๆ ตูมมาแล้วตูมให้ไม่มีละ มีเท่าไรก็ไหลออกๆ อยู่อย่างนั้น

มันมากจริงๆ นะที่ช่วยโลก อย่างที่ว่าช่วยชาตินี้หยุดแล้วนะ ไอ้คนมาขอไม่หยุด ช่วยชาติหยุด การเทศน์ว่าการหยุด ทีนี้จุดปัจจัยที่ได้มาเพื่อช่วยชาติมันก็หยุดไป ตามๆ กัน แต่พวกที่มาขอไม่หยุดนะ ขอตลอดเลย นี่ละเราจะตายอย่างนี้ละ คือโรงพยาบาลอุดรที่เราให้เครื่องมือแพทย์เกี่ยวกับเรื่องตานี้ เราได้บอกกับโรงพยาบาล แล้ว เรียกว่าทุ่มใส่กันเลย เพราะเราสงสารพี่น้องเราทั้งหลาย เฉพาะอย่างยิ่งทางภาค อีสานวังมานี้หมด วังมาโรงพยาบาลศูนย์และศรีนครินทร์ ขอนแก่น ไปดูที่ไรคนแน่นๆ ห้องตรวจตาแน่นๆ ไม่เคยบกกาง ไม่ว่าตอนเช้า ตอนสาย บ่าย เย็น เต็มตลอด จนถึงกับเราได้ถามว่า ก็เมื่อคนมามากๆ อย่างนี้แล้วการตรวจทันไหมละ เขาบอกว่าทัน ถ้า

ไม่ทันก็โดนดูนะนั่น คือเราบอกให้ครบ คนมากเอาให้ทัน เครื่องตรวจไม่ทันจะโดนดู ตรงนี้แหละ เขาบอกว่าทันทีหมดปัญหาไป

เรื่องตานี้เรียกว่าทุ้มลงเลย เพราะฉะนั้นที่เขาขอ ๗ ล้าน ๒ แสน เราให้เลย เพราะเราเชื่อพี่น้องทั้งหลาย มานี้ไม่มีบกบาง ตาสาคัญมากนะ ในอวัยวะของเรา หู หนวกค่อยยังชั่ว ตายังเห็นอยู่ค่อยยังชั่ว ถ้าตาบอดเสียแล้วหูดีก็ตามเถอะไม่ค่อยมีความหมาย ถ้าตายังดีอยู่นี้ไม่เป็นไร หูหนวกหนวกไปเถอะ เพราะฉะนั้นเราจึงหนัก ในทางตา บอกไม่ให้ขาดเลยเครื่องมือตาสำหรับโรงพยาบาลศูนย์ เอาขาดตรงไหนให้สั่งมาเลย เราบอกอย่างนั้นนะ ไม่ต้องขออนุญาตจากเรา เมื่อหมอเห็นสมควรแล้วว่า จะสั่งเครื่องมือตาชนิดใดแล้วให้สั่งมาเลยๆ เมื่อของตกมาแล้ว รับรองคุณภาพแล้ว แล้วค่อยส่งบิลไปหาเราๆ เราก็จ่ายตามนี้ไปบริษัทขายเครื่องมือ บริษัทใดก็ตามในกรุงเทพ เขาจะบอกมาในบิลเสร็จ พอได้รับแล้วก็จ่ายเช็คส่ง อย่างนี้ตลอด

แต่คราวนี้เขาเห็นว่ามากเกินไป เขาจึงต้องมาบอกมาขอจากเรา ว่าเครื่องมือ ตาคราวนี้ราคาถึง ๗ ล้าน ๒ แสน เขามาเองเพราะมันราคาสูงเกินไป ตามธรรมดาพูด กันเราก็ไม่ได้ว่าสูงหรือต่ำละ เราเปิดไว้เลย ทางนั้นเขาก็เกรงใจ เขาเลยต้องมาบอกว่า เครื่องมือตาหลายเครื่องที่คราวนี้จำเป็นเป็นราคา ๗ ล้าน ๒ แสน เราก็ให้หมดเลย เอาเลย นี่มันก็ค่อยตกมานะ ไม่ตกมาทีเดียว มันค่อยตก ไม่ได้มาพร้อมกันพริบมะ มันมาเป็นชุดๆ เพราะการสั่งไม่ได้สั่งที่เดียวกัน มันสั่งหลายบริษัทหลายแห่ง บริษัทนั้นมีนั้น บริษัทนี้มีนี้ หรือบริษัทไหนเด่นอันไหนก็เอาอันนั้น ทีนี้เวลาส่งก็ส่งตามบริษัท เวลา มาจึงไม่พร้อมกัน ค่อยมาๆ ส่วนมากมักจะมาจากเมืองนอก

เครื่องมือทำตานี้เรียกว่าเต็มทีละ เราให้เต็มทีเลย เดียวนี้ยังไม่ได้ปิดเรื่อง ปวารณา เราบอกไว้ปวารณาจนกระทั่งวันเราตาย ค่าปวารณาจะสิ้นสุดเกี่ยวกับเรื่อง เครื่องมือตาในวันนั้นแหละ ถ้าเรายังไม่ตายยังพอตะเกียกตะกายได้อยู่ เราจะให้ อย่าง นั้น มือเขียนต้องมีอลบชี่ นี่เราเปิดโอกาสให้เขาแล้วเรื่องตา เขาก็ขอมาตามนั้น เราก็รับ ตามนั้นเลย เป็นอย่างนั้นละ แล้วก็ดี มีสองที่โรงพยาบาลศูนย์ โรงพยาบาลศูนย์ตึกนี้ เขาขอสองชั้นเราก็ให้สองชั้น อีกสองปีมาขออีกขอต่อเป็นสามชั้น ทีนี้ที่ทาน้ำหนักมัน ไม่พอ ถ้ามช่างเขาบอกไม่ได้เพราะนี่กะไว้เพียงสองชั้น เลยตกลงให้หมดเดี๋ยวนั้น เอา จะปลูกอะไรขึ้นมา สร้างอะไรขึ้นมา เอา เราให้หมด เนอะ

โรงพยาบาลนี้ทั้งหมดขาดหรือบกพร่องตรงไหนซ่อมตรงไหน เราจ่ายให้ตลอด ปวารณาตลอดไปเลย อันนี้ก็ตลอดไป เครื่องมือตาก็ตลอดไป อย่างนั้นละเราช่วยโลก เราช่วยด้วยความบริสุทธิ์ใจจริงๆ สมกับที่ว่าเราพูดว้อๆ ๆ นี้ พูดออกมาจากใจจริงนะ ไม่ได้พูดแบบเหลวไหล เราไม่มีคำว่าเหลวไหล ถ้าลงได้จริงแล้วผางเลยๆ ถ้าเล่น

มันเอาแน่ไม่ได้ ถ้าเล่นกับไอ้หยองนี่ก็เล่นอีกทีก็ เล่นกับหมาใครมายุงไม่ได้นะ เล่นกับหมาต้องเป็นหมาไปด้วยกัน พลิกมาหาคณ หมายุงไม่ได้เด็ดขาดต้องถูกต้มยำ เป็นอย่างนั้นนะ เราช่วยอย่างนั้นละเราช่วยโลก

คิดดูเราแบอยู่ตลอด เรามีเงินที่ไหน แบตลอด ได้มาเท่าไรว่าเขาถวายเรา เราไม่มีอะไรสำคัญละ ลงเพื่อโลกทั้งนั้นๆ เราไม่เอาอะไรเราบอกแล้ว เราพอทุกอย่างแล้ว ไม่มีอะไรในจิตใจของเราว่าเราจะต้องการนั้นนี้เราไม่มี มีแต่ความเมตตาครอบโลกธาตุไปเลย พูดให้มันเต็มสัดเต็มส่วน เราไปที่ไหนจึงไม่มี มีแต่จะให้ๆ ไปที่ไหนมองไปเมตตาไปพร้อม เห็นเขาชายของอยู่ตามทางก็ลงเอาของสักชิ้นหนึ่งสองชิ้น ให้เงินเขาเท่านั้นๆ ไป อย่างนั้นนะ ไปอย่างนั้นละหลงตาไปไหนเป็นแบบนั้น ให้จริงๆ ไม่ใช่ให้ธรรมดา ให้จนไม่มีอะไรเหลือ เรานี้ไม่หวังอะไรสักบาทเดียวเลย มีแต่เพื่อโลกทั้งนั้นๆ มากน้อยเท่าไรให้หมดเลยๆ เราจึงพูดได้ตามหัวใจของเราที่เป็นอยู่นี้ออกมา จะเด็ดจะเด็ดเวียบขาด ออกมาจากหัวใจที่เต็มไปด้วยเมตตาทั้งนั้น

วันพรุ่งนี้ก็จะลงกรุงเทพ ไอ้พวกนี้มันจะหลั่งไหลไปตามเรานะ แห่ไปกับเรา ดีไม่ดีคิดรั้วรั้งมันจะแห่ไปกับเรา ไอ้พระก็จะแห่ไป ดีหน้าผากแล้วเมื่อเช้านี้ เอาแล้วนะ ถ้าจับได้ว่าองค์ไหนอยู่ในวัดนี้จะขอไปกรุงเทพกับเรา องค์นี้ต้องถูกไล่จากวัดทันที เรารับพระเหล่านี้เราไม่รับไว้เพื่อไปกรุงเทพ เรารับไว้เพื่ออรรถเพื่อธรรมต่างหาก สอนอรรถสอนธรรม เราไปกรุงเทพเราไปด้วยความจำเป็นเกี่ยวกับประโยชน์ของโลกนั้นแหละ เราไม่ได้ไปเพื่ออะไร เราไม่ได้เอาอะไร ไปกรุงเทพเราก็ไม่หวังอะไรนะ หวังทำประโยชน์ให้โลก มีเท่าไรทุ่มหมดๆ เราไม่เอาอะไรทั้งนั้นตลอดไป ทั้งไปทั้งมาทั้งอยู่ที่ไหนแบบเดียวกันหมด เราแบมืออยู่อย่างนี้ตลอดเราไม่เอาอะไร เป็นอย่างนั้นตลอดมาและตลอดไปจนกระทั่งเราตาย จิตดวงนี้เป็นอย่างนี้เราบอกตรงๆ เลย เราช่วยอย่างนั้นช่วยพี่น้องทั้งหลาย ช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วย

วันพรุ่งนี้ก็จะออกเดินทาง พอฉันเสร็จแล้วก็ออก รถจะให้วิ่งประมาณ ๑๑๐ กิโลเมตรจะพอดีกัน รถทุกคัน เพราะกำลังไม่เหมือนกัน แต่ก่อนเราไปถ้ำทางตีฟ้าด ๑๒๐ ก็มีบางที่ขึ้นถึง ๑๓๐ ก็ยังมี เรามองดูเข็ม แต่มองดูทางมองดูคนเราก็ปล่อยไปเสีย เราไม่ค่อยคิดข้างหลังว่ารถมีกำลังวังชานักเบาต่างกันอย่างไรบ้าง ที่นี้พอมีเหตุการณ์ขึ้นมาแล้วเราก็เลยพลิกใหม่ รถจะวิ่งเพียง ๑๑๐ เท่านั้น จากนั้นถึงกรุงเทพไม่ให้เลยนั้น คิดว่าเฉลี่ยแล้วรถทุกคันจะพอปั่นไปได้ทุกคัน เพียงขนาด ๑๑๐ ไมล์ให้เลยนั้น เราไปไหนทุกวันนี้ ๑๑๐ ทั้งนั้นแหละ ถ้าเราสั่งแล้วต้องตายตัวทุกอย่าง ไม่ได้เหลวไหลนะ ดูเข็มไมล์เขาที่ไรก็ ๑๑๐ ทางตีๆ ดูเข็มไมล์ก็ ๑๑๐ แต่ก่อน ๑๒๐ เขาขึ้นของเขาตามเรื่อง

เราก็ไม่ได้ห้าม ที่นี้มาประมวลเหตุการณ์แล้วว่า ๑๑๐ เหมาะเราก็เลยเอา ๑๑๐ ไป
ลำพังเราก็ ๑๑๐ ไปกับเพื่อนกับฝูงมีรถก็คันก็ ๑๑๐

ไปกรุงเทพนี่กว่าจะได้กลับมาก็ชนพรรษานั่นแหละ ธรรมดาเป็นอย่างนั้น วันสิ้น
เดือนไป วันที่ ๓ ฟ้าหญิงก็จะมาถวายอาหารวันเกิดของท่าน ท่านจะนิมนต์เราไป นั่น
เห็นไหมท่านก็นักเหตุผล เราก็ักเหตุผล ลงกันได้สนิทเลย เราพูดตามธรรม เราไม่ได้
พูดตามเรื่องของความอยากของจิตใจคนแต่ละคนนะ เราจะเอาธรรมทางเลยเทียว ท่าน
มาท่านจะนิมนต์เราไปวันที่ ๔ ไปฉันที่พระตำหนักท่าน มีงานวันเกิดวันนั้น นิมนต์พระ
มาฟังว่า ๙ องค์ กะว่าจะเอาเรานี้องค์ที่ ๑๐

ที่นี้เวลามาแล้วเราก็พูดโดยตรงเลย พูดให้ฟังชัดเจนตอนที่ท่านเสด็จมาเยี่ยมนี้
เป็นอันว่าตกลงกันเรียบร้อยแล้วตั้งแต่อยู่ที่นี้ละ คือประชาชนที่เข้ามาในสวนแสงธรรม
นั่นนะ มีจำนวนมากมีหัวใจทุกคน ๆ ที่มาสวนแสงธรรมไม่เพียงแต่มาในที่แถวนี้
กรุงเทพฯเป็นที่หนึ่ง จังหวัดนั้น ๆ หลายจังหวัดที่มารวมกันอยู่ที่นี่ ล้วนแล้วแต่มุ่งหน้า
มุ่งตามหาครูหาอาจารย์เต็มศาลา ๆ ครั้นมาแล้วอาจารย์โดดหนีไปฉันเสียในที่แห่ง
เดียวซึ่งมีคนไม่กี่คน กับคนจำนวนมากนี้ น้ำหนักมันเข้ากันไม่ได้ เขาจะยุบยอบไปหมด
ในหัวใจของคนทั้งหลาย เราเพื่อเฉลี่ยให้พอเหมาะพอดีกัน เรามีจำนวนน้อยกว่าเขา
เราจะคิดยังไงพอเฉลี่ยกันให้ได้สัดส่วนพอดีดี เราว่าอย่างนี้เลย ควรจะคิดเสีย

ถ้าจะให้พอ คือท่านถวายตัวเป็นลูกบุญธรรมแล้ว ถ้าจะให้พอไปอย่างนั้น พอก็
เห็นใจทางนั้น แต่ในขณะที่เดียวกัน พอก็เห็นใจหัวใจทุกดวงที่มานี้ พิจารณาซิ ตกลงก็
เลยว่าทางนั้นจะมาถวายอาหารตอนเช้าวันที่ ๓ แน่ะ ตกลงเราก็ไม่ได้ไปวันที่ ๓ วันที่ ๔
ไม่ได้ไป มอบให้สวนแสงธรรมทั้งหมดซึ่งมีคนจำนวนมากมาย ท่านก็ยอมรับเลยท่าน
ไม่เห็นผิด นั่นเป็นอย่างนั้นนะ เหตุผลต่อเหตุผลใส่กันเข้ากันง่าย เพราะเราไม่เห็นแก่
คนนั้นคนนี้สูงต่ำอะไร เราเห็นแก่หัวใจที่เฉลี่ยแล้วมีหัวใจทุกคน ๆ มาทั้งใกล้ทั้งไกล
สละมานี้สละขนาดไหน นั่น มีแห่งเดียวเมื่อไร มาหลายจังหวัดเต็มไปนี่ นี่เราโดดหนีไป
เสียแล้วจิตใจจะยุบยอบขนาดไหนให้พิจารณา แล้วไปยิ้มแย้มแจ่มใสเพียงไม่กี่ราย คน
อยู่ในนั้นนะ ทางนี้ยุบยอบไปหมด มันเข้ากันได้ยากนะเราบอก

ท่านก็ตัดทันทีเลย ท่านบอกท่านจะมาถวายเอง วันที่ ๓ ตอนเช้า ตอนเช้ามา
ถวายจังหัน วันที่ ๔ ท่านก็มีงานของท่านในตำหนัก ตกลงเรื่องเราก็ผ่านไป เป็นอันว่า
เข้าใจเรียบร้อยแล้ว ตอนท่านมาตอนนี้นะ นั่นละพูดอะไรต้องให้มีเหตุผลอย่างนั้น
ท่านไม่ขัดนะ พอเราเล่าเรื่องเล่าเหตุผลกลไกให้ฟังแล้วท่านยอมรับทันทีเลย เราเฉลี่ย
หมดเรื่องจิตใจมีทุกคน ที่มานี้มีจิตใจทุกคน มุ่งหน้ามุ่งตาต่อครูต่ออาจารย์ทุกคน ๆ

ที่มานี้ ทางโน้นเป็นยังงใจจำนวนคน ทางนี้จำนวนคนเป็นยังงใจ ท่านรับทันทีเลย อย่างนั้น ละ วันนี้ก็พูดเพียงเท่านั้นละนะ

นี่นะ คนๆ นี้เห็นแก่ตัวมากนะ ไปที่ไหนอาหารที่ดีๆ ไปหยิบเอากินหมดๆ เอาของเขาหมดนะ จึ้เลยอย่างนี้ละ อย่างมาเป็นอย่างนี้ในวัดนี้เป็นอันขาดนะ ถ้ามาอย่างนี้ โล่หนีเลย เข้าใจหรือ เราจับมานานแล้วนะอย่าว่าไม่จับ จะเตรียมตัวไปไหนหลีกเลี่ยงไปไหนไม่ได้ทั้งนั้นละเราจับได้แล้ว อย่างมาทำอย่างนี้ในวัดนี้ มีปากมีท้องทุกคนเฉลี่ยเพื่อแผ้วให้ถึงกัน เห็นไหมพระท่านจัดอาหาร จนกระทั่งพระท่านฉันจะอิ่มแล้วค่อยต่อมๆ มา คือท่านจัดยังไม่เสร็จจัดเข้าครัว เสร็จแล้วค่อยมาๆ เราจะมาทำอย่างนี้ไม่ได้ ไปอยู่ในครัวนี้ก็ไปแย่งอาหารเขากินในครัวใช้ไม่ได้นะ นี้อุโลมยังพอให้มาได้อยู่ แล้วไปกรุงเทพฯมันก็จะต่อมตามไปอีก ไปแย่งอาหารเขากินนะ ตัวสำคัญๆ ฟังให้ตื่นะ นี้ตัวมันทำมันเลวมันไม่อายมัน พูดอย่างนี้มันอายไหมนี่ เราพูดเป็นธรรม อย่างมาทำเป็นอันขาดนะในวัดนี้ เราเห็นขนาดทันที โล่ไม่ว่าประชาชนไม่ว่าพระเถระนะ

คิดดูซิเราจะไปกรุงเทพฯใครที่อยากไปกรุงเทพฯกับเรา ไปลาท่านสุดใจ ได้ยินว่างั้นนะ เราจับอันนี้ไว้ แล้วองค์ไหนที่ลาไปกรุงเทพฯกับเรา องค์นี้จะต้องไล่ออกจากวัดทันที เราจับไว้เพื่อปฏิบัติธรรม ไม่จับไว้เพื่อไปกรุงเทพฯนะ นี่ละสำคัญตรงนี้ จิตใจเราอ่อนทันทีเลยนะกับพระกับเถระ เลวมากทีเดียวจิตใจพระทุกวันนี้ เลวลงทุกวันๆ นี้จำให้ตื่นะ เราพูดตรงไหนอย่ามาค้าน เราจับไว้ตลอดทุกอย่างๆ แล้วค้านไม่ลง ค้านไปยิ่งเพิ่มโทษเข้าๆ ที่จะให้ลดไม่มี เพราะได้พิจารณาแล้ว

การที่จะพูดแนะนำตักเตือนสั่งสอนดูว่ากล่าวใคร เราจับไว้ถนัดแล้วค่อยออกเรียกว่ามัดคอเลยว้างนั้นละ ดิ้นไม่หลุด ดิ้นเท่าไรยิ่งมัดเข้า อย่างมาทำให้เห็นนะในวัดนี้ หัวใจมีทุกคนปากท้องมีทุกคน มาอาศัยซึ่งกันและกัน มีมากมีน้อยเฉลี่ยเพื่อแผ้ว อดก็อดด้วยกัน อิ่มอิมด้วยกันนั้นเป็นธรรม อย่างมาอิมแต่เราเขาอดจะตาย เห็นแก่ใจเราไม่เห็นใจเขา เห็นแก่พุงเราไม่เห็นพุงเขา ไม่ได้นะอย่างนี้ ธรรมไม่มีอย่างนั้น ธรรมเฉลี่ยเลยเพื่อแผ้วไปเลย อดก็อด ยิ่งก็ยิ่ง ตายก็ตายด้วยกัน เป็นเป็นด้วยกัน นี้เรียกว่าธรรมพากันจำเอานะ เอาละที่นี้จะให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz